

го неясни негови страни. Капиталниятъ му трудъ „Църковното пѣние въ Русия“ (1867—69) въ археологическо и историческо отношение е основата, върху която се изучава тази материя, и съставя цѣла епоха въ изследване историята на руското православно пѣние. Книгата му „Богуслужебното пѣние въ руската православна църква“ е едно съкратено издание на горната, предназначена за учебни цели. „За нотнитѣ безлинейни ръкописи на църковното знаменно пѣние“ е, сжщо, едно ценно съчинение, въ което Р. се изявява като отличенъ музикаленъ археологъ. Като открива и изяснява крюковата нотопись, той съставя и ключътъ за разбирането на тази семиография. Други трудове: „За основнитѣ начала на богуслужебното пѣние въ гръцко-руската православна църква“ (1866), „Патриаршески пѣвци, дякони и поддякони“ (1868), „Царски пѣвчески дякони и поддякони“, „Народно свѣтско пѣние и истинска музика“, „Църковно-руското пѣние“ и „Музикалната дейность на князь В. Т. Одоевски“.

**Райманъ, Волфгангъ** — Reimann, Wolfgang — органистъ и компонистъ, род. 3 септ. 1887 въ Нойзалцъ, училъ въ Лайпцигската консерватория при Щраубе; органистъ въ Берлинъ и Бреслау, отъ 1923 — професоръ въ Държавната академия за църковна и училищна музика, сжщевременно — канторъ и органистъ на „Иерусалимската църква“ тамъ, и диригентъ на евангелското Бахово дружество, компониралъ пѣсни и хорове.

**Райманъ, Хайнрихъ** — Reimann Heinrich — музикаленъ писателъ, род. 14 мартъ 1850 въ Ренерсдорфъ (Силезия), умр. 24 май 1906 въ Берлинъ, училъ филология въ Бреслау гимназияленъ учителъ въ разни градове; 1887, следъ напушане на службата, отива въ Берлинъ като музикаленъ критикъ и чиновникъ въ Кралската библиотека, а после — професоръ въ „Клиндвортъ-Шарвенковата консерватория“. Трудове: „Къмъ историята и теорията на византийската музика“ (1889), „Робертъ Шуманъ“, „Брамсъ“ (1897), „Хансъ фонъ Бюловъ“ (1909), „Музикални погледи назадъ“ — (1909),

„Йох. Себ. Бахъ“ (довършена отъ Б. Шрьодеръ), „Вагнериана — Листiana“. Преработилъ е втория томъ на Амбровозата „История на музиката“ (1892) и редактиралъ разни сборки отъ пѣсни.

**Раймонди, Пиетро** — Raimondi, Pietro — плодовитъ оперенъ и църковенъ компонистъ, род. 20 дек. 1786 въ Римъ, умр. 30 окт. 1853 с. т., ученикъ на консерваторията della Pietà въ Неаполъ; директоръ тамъ на Кралския театъръ, и професоръ въ Кралската консерватория, 1832—50 професоръ въ консерваторията въ Палермо, следъ това, капелмайсторъ на „Св. Петъръ“ въ Римъ. Църковнитѣ му композиции, написани въ строгитѣ традиции на Римската школа, се състоятъ отъ 4 меси съ оркестъръ, 2 меси за два хора, 2 Реквиема съ оркестъръ, много псалми и литургийни пѣснопѣния, библейскитѣ драми: „Джакобе“, „Джузепе“ и „Потифаръ“. Въ нѣколкото свои фуги достига рекорда въ броя на гласоветѣ, за които сж написани — една за 16 четиригласни хора — значи на 64 гласа. Броятъ на оперитѣ му надминава 62.

**Райнбергеръ, Йозефъ Габриелъ фонъ** — Rheinbeger, Joseph Gabriel von — значителенъ органистъ, компонистъ и учителъ, род. 17 мартъ 1839 въ Вадуцъ, умр. 25 ноем. 1901 въ Мюнхенъ, училъ въ Кралското музикално училище въ Мюнхенъ; отъ 1859 самъ учителъ и, по-късно, професоръ и инспекторъ въ сжщото, отъ 1877 кралски капелмайсторъ и диригентъ на Ораториевото дружество. Въ своитѣ многобройни творби Р. се явява като единъ отлично школуванъ класикъ и голѣмъ майсторъ на контрапункта. Той е единъ отъ основателитѣ на тѣй наречената „Мюнхенска следъ-романтическа школа“, не останалъ не повлиянъ отъ Листовата програмност. Творби: симфонична тонова картина „Валерцайнъ“, „Флорентинска симфония“, 3 увертюри за оркестъръ, единъ концертъ за пиано, 20 сонати за пиано (една четириръжчна), цигулка, хорна, 2 концерта, 20 сонати и др. творби за органъ, 4 клавирни триа, по единъ струненъ квартетъ (вариации) и квинтетъ, единъ клавирквинтетъ, единъ нонетъ за струнни и дърве-